

14. De komst van Alfred, ons varken.

Hier wordt het eerste jubileum samen met Alfred gevierd. Hij was toen juist een jaar bij ons.

Het varken Koos dat bij ons zo verschrikkelijk aan zijn einde is gekomen heeft een broer en die heet Alfred. Koos en Alfred kwamen uit een 'toorn' (worp) van 11 biggen. Ze kwamen ter wereld bij een varkensboer in Kesteren in de Betuwe. Alfred die inmiddels tot een volwassen grote beer is uitgegroeid is bij ons komen aanlopen. Laat ik eerst iets vertellen van de geschiedenis van Alfred en hoe het gekomen is dat Alfred uiteindelijk in ons huisgezin terecht is gekomen.

Die boer gebruikte Alfred om varkens te dekken en zo voor een grote stroom van nakomelingen te zorgen. Alfred was dit beestachtige werk na een poosje echt zat en wilde ook vluchten, net zoals zijn broer Koos al eerder had gedaan. Op één of andere manier kreeg die varkensboer lucht van zijn vlucht pogingen en zei tegen Alfred: 'Als jij gaat vluchten dan maak ik GEHAKT van je!!' Alfred antwoordde laconiek: 'Dat zal me een WORST wezen'. En dat werd het dan ook: worst. En inderdaad, de varkensboer voegde de daad bij het woord en enkele dagen later verscheen er een vrachtwagen op de boerderij met een wit bordje aan de achterkant waarop in rode letters stond: **VEEVERVOER**. Alfred werd samen met nog andere varkens de vrachtwagen ingedreven en op transport gesteld, enkele reis naar het slachthuis van de bekende vleesfabriek in Oss.

Nu is het zo dat beesten altijd een voorgevoel hebben dat er iets onheilspellends gaat gebeuren. En Alfred was méér dan alleen maar een varken. De varkens, dicht opeengepakt in de vrachtwagen en met nauwelijks voldoende lucht om te kunnen ademen, weenden allemaal luid. Soms werd het wenen onderbroken door een ijzige stilte alsof de varkens in de gaten hadden dat dit hun laatste tocht was. Een varken zei tegen Alfred: 'Als jij dit overleeft wil je dan tegen mijn moeder zeggen dat ik spijt heb van alles wat ik verkeerd heb gedaan en wil je haar zeggen dat ik haar lief heb?' 'Dat zal ik doen' antwoordde Alfred.

Toen de vrachtwagen Oss binnen reed brak er paniek uit onder de varkens. Het wenen was nu overgegaan in een hartverscheurend gegil en gekrijs terwijl de varkens tegen de zijborden van de vrachtwagen aanbeukten. In de zijborden van de vrachtwagen waren een aantal rechthoekige luchtgaten aangebracht waardoor de varkens de mogelijkheid hadden om naar buiten te kijken en lucht te happen. Toen de vrachtwagen voor een rood stoplicht moest stoppen zag het overige verkeer, de fietsers en voetgangers die ook halt moesten houden voor het stoplicht, de angstige blikken in de ogen van de varkens. 'Help, help, help ons toch!!' schreeuwden de varkens tegen de fietsers en voetgangers. Het was net alsof de fietsers en voetgangers doof waren. Ze keken de varkens met een 'schaapachtige' blik aan en reageerden op geen enkele smeekbede. Hoe de varkens ook tekeer gingen, er hielp geen moedertje lief aan. Eenmaal aangekomen bij het slachthuis werden de onwillige varkens met een apparaat dat elektrische schokken gaf, uit de vrachtwagen gedreven en op een soort van lopende band gezet.

Zou dit het einde van Alfred betekenen? Neen, want Alfred beschikt over een geheim wapen dat door zijn lichaam spontaan in werking wordt gesteld als zijn hartslag een bepaalde grens overschrijdt. Andere dieren raken als dat gebeurt in een soort shock toestand. Bij Alfred gebeurt er in een dergelijke situatie iets anders. Er komt dan uit zijn achterste een soort van

gas dat enigszins vergelijkbaar is met het laten van een wind. Als die lucht door omstanders wordt ingeademd raken ze voor een periode van ongeveer 20 seconden totaal verlamd. Alfred kon dit wapen inzetten. Hij was daardoor in staat om van de lopende band af te komen en naar de uitgang te rennen. Die uitgang liep echter naar een soort passage die verbonden was met het kantoor van de vleesfabriek. Alfred, nu achtervolgd door de slachters, rende door het kantoor heen en stootte daarbij een aantal bureaus omver met daarop computers en allerlei andere apparatuur. Papieren vlogen in het rond en de kantoormedewerkers stoven verschrikt uiteen. Alfred wist het luxueuze kantoor van de directeur te bereiken. Daar wist hij in enkele seconden een ware ravage aan te richten. Het leek wel alsof hij het speciaal op de directeur gemunt had, alsof hij alleen verantwoordelijk was voor de dood van zo vele miljoenen van zijn lotgenoten. Alfred rukte een oorkonde van de muur. Een oorkonde die aan de directeur werd uitgereikt toen het miljoenste varken over de lopende band van de vleesfabriek rolde. Op de oorkonde stond een foto van de trotse directeur. Alfred had nog net voldoende tijd om de oorkonde te vertrappen en er een grote boodschap op achter te laten als zichtbaar protest. Alfred wist dat hij nu snel moest handelen. Hij kon niet meer terug naar de gang want daar werd hij opgewacht door de slachters. Hij koos voor de kortste weg en vloog dwars door de ramen naar buiten en belandde in de voortuin van het kantoor. Dat gaf hem weer een paar seconden voorsprong en hij wist uit de slachterij te ontsnappen. Er wachtte nu een wilde achtervolging door de straten van Oss, op de hielen gezeten door medewerkers van de slachterij, de politie en honderden inwoners van Oss. Alfred slaagde er op het nippertje in om op een goederentrein te springen die zojuist vanaf het station van Oss vertrok. Zijn achtervolgers hadden het nakijken. Toen de trein even buiten Oss voor een rood sein moest stoppen, sprong Alfred van de trein en vluchtte de bossen in. Daar zwierf hij vijf dagen rond maar er was te weinig te eten in het bos. Hij kreeg een zodanige honger dat hij 's nachts ging snuffelen in de prullenmanden van een benzinstation aan de A15 in de buurt van Tiel. In één van de prullenmanden trof hij een oude editie aan van de Telegraaf waarin een overlijdensbericht van Koos stond. Hij schrok hevig en moest heel hard huilen toen hij het bericht las. Wat moest hij nu doen? Na een paar dagen te hebben nagedacht kwam hij tot een vast besluit: Alfred zou ter plekke een onderzoek gaan instellen naar de omstandigheden waaronder Koos het leven had moeten laten. Alfred schreef mij een kort briefje waarin hij vroeg of hij mocht komen om over Koos te praten. Wel op voorwaarde dat er van hem geen karbonaadjes gemaakt zouden gaan worden. Ik antwoordde via een advertentie in de Telegraaf dat hij hartelijk welkom zou zijn en dat ik er alles aan zou doen om hem te beschermen.

Eerst ging Alfred in het geheim terug naar de boer om zijn persoonlijke bezittingen op te halen. Hoe Alfred uiteindelijk deze boer opnieuw wist te ontwijken en mijn woonplaats wist te bereiken, is mij een raadsel. Misschien vertelt Alfred het mij nog eens. Maar hoe dan ook, op een kille winteravond hoorde ik een soort van gekras en gesnuffel aan mijn achterdeur. Alfred stond voor de deur, in een outfit die mij nogal verbaasde. Hij had een diplomatenkoffertje – nee, niet van varkensleder maar van kunstleder- met een koord aan zijn nek hangen en aan zijn staart hing een laptop die hij met klittenband vast gemaakt had. Mijn eerste vraag aan Alfred was: ‘Wat heb jij in dat koffertje zitten?’ Alfred opende het koffertje. Er zaten twee schone herenonderbroeken in, een tandenborstel, een scheerapparaat en een aardappelschilmesje. Ik zei: ‘Wat heeft een varken hier nou aan? Die onderbroek past van geen kanten, een varken kan nog niet eens een tandenborstel vasthouden, laat staan gebruiken, en met een scheerapparaat kan je ook als niets beginnen’. Alfred antwoordde: ‘Als ik door de politie zou worden aangehouden wil ik er zo normaal mogelijk uitzien. Deze attributen zouden de indruk wekken dat ik voor een korte reis van huis zou zijn en zeker niets kwaads in de zin zou hebben’. Alfred zei meteen: ‘Voor de kost wil ik best de aardappelen schillen. En

dan eet ik de aardappelschillen op'. 'Nee' zie ik toen, ga jij voorlopig maar helpen bij de Jaknikker'.